

Ko Lankester

- roman -

HET
MYSTERIE
VAN
WERELDSTAD

Eerste druk, maart 2008
© 2008 Ko Lankester

Coverfoto en foto auteur: Joke Lankester

ISBN: 978-90-484-0024-9
NUR: 341

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Free Musketeers
uitgeverij en producties

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgenomen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan noch de redactie, noch de auteur, noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

Inhoud

1 Het volmaakte	7	
2 De eliminatie	36	
3 De begeerte	48	
4 Het hart	79	
5 De vrijheid	108	
6 Het ritueel	138	
7 Het dodenrijk	157	5
8 De onderwereld	198	
9 De valkuil	233	

1 Het volmaakte

Delia zag het bezoek aan Wereldstad met gemengde gevoelens tegemoet. Het was een prachtige stad, waar ze bijna negen jaar had gewoond, maar ze zag er tegenop een week bij Paul door te brengen. Tina had er op aangedrongen en hij was tenslotte haar vader, dus ze had gehoor gegeven aan zijn verzoek hun dochter ditmaal te vergezellen. Sinds de scheiding, vijf jaar geleden, had Delia hem een paar keer alleen maar kort gezien, als hij Tina afhaalde of terugbracht. Meestal vond ze het leuk hem weer te zien, maar dat duurde gewoonlijk maar kort. Na een kwartier begon hij haar alweer te irriteren door zijn zelfingenomenheid en zijn betweterige opmerkingen.

Na de scheiding was ze met Tina teruggegaan naar Berkenheuvel, het dorp waar ze was geboren en opgegroeid. Ze vroeg zich af waarom ze ooit met Paul getrouwd was. Ze was achttien geweest toen hij haar leerde kennen, hij tien jaar ouder. Hij had haar in het dorp gezien en was gelijk gevallen voor haar mooie ogen. Ze was niet verliefd op hem geweest, maar ze genoot van de aandacht die hij haar schonk en van de uitstapjes die hij met haar maakte. Dan haalde hij haar met zijn koets op en nam haar mee naar Wereldstad, waar ze haar ogen uitkeek. Ze hield vooral van de ommuurde, middeleeuwse binnenstad, met zijn vier poorten, gildenhuisen, gotische kerken en stadskastelen. In het oosten en zuiden kronkelde de rivier De Stroom langs de muur. De stad was gebouwd in een dal tussen de Zuidelijke Heuvels en de Noordelijke Heuvels. In het westen was later ook buiten de stadsmuur gebouwd, maar in het oosten en zuiden was de rivier de stadsgrens gebleven. Daarachter begon gelijk het bos. Niet ver van de Oostpoort was Maiershoven, de imposante, in barokstijl gebouwde lusthof waar Paul woonde.

De eerste keer dat Paul haar had meegenomen naar Maiershoven, had ze daar geslapen. Haar ouders hadden haar gewaarschuwd dat hij alleen uit was op haar maagdelijkheid en haar zou laten vallen als hij op haar uitgekeken was. Zo gingen steenrijke en adellijke jongemannen nou eenmaal met knappe boerendochters om. Paul had haar ouders ervan kunnen overtuigen dat het onmogelijk was om haar op dezelfde dag weer terug te brengen naar Berkenheuvel. Daar was de afstand gewoon te groot voor. Hij zei dat zijn ouders wel een oogje in het zeil hielden als Delia op Maiershoven bleef slapen en dat hij haar eerbaarheid zou respecteren. Hij had niet verteld dat zijn ouders in Wenen verbleven, waar de familie oorspronkelijk vandaan kwam en waar zijn ouders een kasteel bezaten dat ook Maiershoven heette en nog groter was dan de lusthof bij Wereldstad. Ze was zo groen als gras geweest

en gelijk al tijdens de eerste overnachting had hij haar verleid en ontmaagd. Maar daar had ze geen problemen mee gehad. Hij was lief voor haar geweest en ze had het spannend en opwindend gevonden. Tijdens de volgende bezoeken sliep ze bij hem in het grote hemelbed en ze genoot met volle teugen van de liefde. De vierde keer dat ze daar logeerde, waren zijn ouders er. Ze lieten duidelijk blijken dat zo'n boerenmeid nog onder het personeel stond in de pikorde. Ze vonden het vanzelfsprekend dat Paul zich vermaakte met een knappe meid van eenvoudige komaf voordat hij een dame van zijn eigen stand had gevonden om mee te trouwen, maar ze moest in de keuken eten met het personeel, niet in de eetzaal. Paul schikte zich hierin omdat het huis nog steeds eigendom was van zijn ouders en hij ze niet voor het hoofd wilde stoten.

8 Toen ze na drie maanden merkte dat ze zwanger was, wilde ze het voor Paul verborgen houden, bang dat hij haar zou laten vallen. Maar haar moeder had het in de gaten en haar vader zette Paul onder druk om een financiële genoegdoening van hem los te krijgen. Tot ieders verbazing vroeg Paul haar ten huwelijk. Het gaf een enorme rel in zijn familie. Zijn ouders dreigden hem te onterven en hem uit het huis te gooien, maar Paul zette door en uiteindelijk stemden ze in met het huwelijk en mocht hij op Maiershoven blijven wonen.

Het was tussen Paul en haar nooit meer geworden als vroeger nadat Tina geboren was. Hij bleef haar aanbidden, maar wekte in haar niet meer de hartstocht van hun eerste nachten samen. Al snel leerde hij haar hoe ze zich in de hogere kringen diende te gedragen, als ze hem niet te schande wilde maken. Ze raakte eraan gewend dat er altijd personeel in huis rondliep en dat er soms grote feesten werden georganiseerd waar ze als gastvrouw diende te fungeren. In de loop der jaren groeiden ze langzaam uit elkaar. Ze vervulde haar plichten als moeder en gaf Tina genoeg aandacht, hoewel er een kindermisje was dat elke dag voor de kleine meid zorgde. Als Paul haar opzocht in haar slaapvertrekken, vervulde ze haar huwelijkse plicht, maar alleen als hij aandrong, want ze had er geen behoefte meer aan en wilde ook niet opnieuw zwanger worden. Steeds vaker ontaarden gesprekken met Paul in ruzie. Alles wat hij zei of deed begon haar te irriteren en ze voelde zich steeds meer opgesloten binnen de muren van het grote huis.

Toen haar vader overleed, ging ze met de achtjarige Tina naar Berkenheuvel om haar moeder bij te staan. De rust van de boerderij en het dorp deden haar goed en toen Paul op bezoek was en ze weer eens ruzie maakten, zei ze dat ze van hem wilde scheiden. Een tijdlang voelde ze zich bevrijd van de knellende huwelijksbanden, maar al snel vlogen de stilte en gezapige rust van het dorpsleven haar aan. Ze voelde zich opgesloten met haar altijd klagende en ziekelijke moeder en met een

dochter die haar niet begreep en zich steeds méér tegen haar begon af te zetten. In haar omgang met de drie knechten, die haar hielpen de boerderij draaiend te houden, merkte ze dat ze dit milieu ontgroeid was. Ze vond ze grof, dom en kortzichtig en begon zich steeds harder op te stellen als het werk niet naar haar zin werd gedaan. Ze miste de bruisende stad en de gesprekken met de gasten op Maiershoven, maar ze wilde niet terug. Een paar jaar deed Paul nog pogingen haar over te halen, maar altijd zei of deed hij wel iets dat haar irriteerde of kwetste en dan zei ze maar dat ze haar zieke moeder niet in de steek kon laten. Dat was ook wel zo, want haar moeder voelde zich vaak dagenlang beroerd en als ze hoestte, kwam er soms bloed mee. Ze weigerde halsstarrig een dokter te laten komen of zich te laten behandelen en op een dag, nu drie maanden geleden, vond Delia haar dood in haar bed. Ze overwoog de boerderij, die nu haar eigendom was, van de hand te doen en een huis in Wereldstad te kopen, maar ze vroeg zich af of ze de stad na vijf jaar niet ontgroeid was. Paul had voorgesteld dat ze een week op Maiershoven zou logeren met Tina. Dan kon ze gemakkelijk naar de stad, om de sfeer weer te proeven en misschien een geschikte woning te zoeken.

Ze keek naar Tina, die naast haar in de koets zat. Tina leek uiterlijk op Paul, niet op haar, met dat donkerblonde haar en die gelaatstrekken. Ze had zijn neus, zijn lippen, zijn ogen. Ze zag er snoezig uit in dat witte, katoenen jurkje, met roze linten, dat Delia speciaal voor het bezoek aan Wereldstad had gekocht. Misschien was de hals te laag. Als ze zich bukte, zag je dat ze al borstjes had. Paul zou er iets van zeggen. Tina was geen kind meer, zou hij zeggen, maar al een echte jongedame.

Tina staarde door het raam van de koets naar buiten en dacht aan haar vader, aan zijn grapjes, waar ze altijd om moest lachen en aan dat grote huis, waar je in kon verdwalen als je er de weg niet wist. Meestal ging ze met haar vader paardrijden in het bos, op Morgenster, de schimmel die hij twee jaar geleden voor haar gekocht had. Of hij zwierf met haar door de stad en dan bezochten ze vrienden van hem, die haar nog wel kenden uit de tijd dat ze op Maiershoven had gewoond. Ze hoopte dat haar moeder de boerderij van de hand zou doen en een huis in Wereldstad zou kopen. Dan kon ze naar Maiershoven als ze dat wilde. Nu vonden haar ouders het een te lange en te gevaarlijke reis voor een meisje van dertien zonder begeleiding.

Delia keek naar de twee jongemannen die al in de koets hadden gezeten toen Tina en zij in Berkenheuvel waren ingestapt. Ze hadden zich gelijk aan Delia en Tina voorgesteld en ze een hand gegeven. De man die tegenover haar zat, heette Manuel Kant. Hij was lang en slank en had een knap gezicht, dat vriendelijkheid uitstraalde. Hij droeg een wit hemd met kanten manchetten en kraag en een dun gestrikt dasje. Af en toe keek hij over zijn leesbril naar haar en glimlachte dan, waarna hij zich weer

boog over het boek dat hij aan het lezen was. Naast hem zat George Hegel. Ze schatte hem, net als Manuel, op een jaar of dertig. Hij had blonde krullen en hemelsblauwe ogen, waarmee hij haar af en toe een tikje ondeugend aankeek. Ze woonden in Wereldstad, vertelde hij, en ze hadden in Wenen gesproken op een congres.

‘Wenen,’ mijmerde Delia, ‘daar ben ik één keer met mijn ex-echtgenoot geweest. Mooie stad. Waar ging dat congres over?’

‘Over de grenzen van de wetenschap,’ zei George. ‘Het is al een tijd een chaos in wetenschappelijke kringen. Wat door de één bewezen wordt, wordt door de ander ontkracht. Zo dreigt de wetenschap uiteen te vallen in kampen van elkaar bestrijdende geleerden. Mijn bijdrage aan het congres is geweest dat ik een methode heb beschreven om de tegenstellingen op te lossen.’

‘Hoe doe je dat dan?’

Manuel legde zijn boek op zijn schoot en zette zijn bril af. ‘Weet wel wat u vraagt. Hij kan daar uren over uitweiden,’ waarschuwde hij met pretlichtjes in zijn ogen.

George keek haar aan en glimlachte. ‘Ik zal u niet vermoeien met gortdroge theorieën,’ beloofde hij.

10 ‘Zeg maar Delia,’ zei ze. Het was of er vonken oversprongen tussen hun ogen. Wat een leuke kerels, dacht ze, allebei.

‘Oké, Delia,’ begon George. ‘Ik zal het simpel houden. Als er twee theorieën zijn die elkaar lijken uit te sluiten, kun je de ene zien als een these en de andere als een antithese. De meeste geleerden nemen dan stelling voor de these of de antithese. Zo drijven ze de tegenstellingen op de spits.’

‘En jij? Wat doe jij?’

‘Hij betreft een derde stelling,’ zei Manuel, met spotlichtjes in zijn ogen, ‘zodat je dan niet langer twee strijdende kampen hebt, maar drie.’

Ook tussen zijn ogen en de hare sprongen er nu vonken over. Ze flirtten met haar en ze genoot ervan.

‘Luister niet naar hem, Delia,’ adviseerde George. ‘Wat ik doe, is de synthese zoeken, die de kloof tussen these en antithese overbrugt.’

Manuel grinnikte. ‘Als je nu doorvraagt, Delia, dan krijg je een prachtig verhaal, waarin alle syntheses weer als these en antithese verbindingen aangaan en zo een steeds groter bouwwerk vormen, dat uiteindelijk de hele kosmos omvat.’

‘Inderdaad, zo is het,’ beaamde George.

Delia richtte haar blik weer op Manuel, die haar een beetje uitdagend aankeek. ‘Jij gelooft daar niet in, Manuel?’

‘Nee, echt niet. Hoe zou zoiets gebrekkigs als de menselijke geest ooit het volmaakte kunnen bereiken?’

‘Het volmaakte?’ herhaalde Delia.

Manuel begon zich een beetje ongemakkelijk te voelen. Wat was ze mooi, met die donkerblonde haren die tot over haar borsten golfd en die twinkelende, olijfgroene ogen. Ze had hem gelijk diep getroffen toen ze in Berkenheuvel de koets was ingestapt. Ze droeg een geel bloesje met korte mouwen en een diep decolleté, dat zelfs in Wereldstad als gewaagd zou worden geclassificeerd. Niet iets wat je in een boerendorpje verwacht. Ze had haar lange, witte rok bij het instappen iets omhoog getrokken om er niet op te trappen en hij had een glimp van een paar welgevormde, slanke benen opgevangen. Als hij iets volmaakts had gezien in deze wereld, dan was zij het.

‘Manuel,’ zei Delia, terwijl ze een warme glimlach over hem uitstortte. ‘Waar zit je met je gedachten? Wat bedoel je met het volmaakte, vroeg ik.’

‘Eh, sorry,’ zei Manuel. ‘Mijn gedachten dwaalden inderdaad even af. Nou, dat immense bouwwerk van synthesen zou uiteindelijk het volmaakte of het goddelijke moeten benaderen. Dat is onmogelijk.’

‘In theorie is het wel mogelijk,’ hield George vol.

Delia keek van de een naar de ander. ‘Zijn jullie het altijd oneens over alles?’ plaagde ze.

‘Nee, hoor,’ zei Manuel. ‘Anders zouden we het niet al jaren in één huis kunnen uithouden.’

‘Wonen jullie samen?’ vroeg Delia verbaasd.

‘Als these en antithese,’ spote Manuel.

‘We zijn allebei vrijgezel,’ legde George uit. ‘Dus zo kunnen we elkaar afwisselen met het eten koken en de afwas doen en zo. En we houden elkaar gezelschap.’

Hij keek haar aan en haar glimlach raakte hem heel diep. Hij was net als Manuel getroffen door haar stralende verschijning en haar schoonheid zodra ze instapte. Het gemak waarmee ze een gesprek over de grote vraagstukken van het leven voerde, deed haar nog verder in zijn achting stijgen. De meeste vrouwen geeuwden al en keken verveeld de andere kant uit als er woorden als these en antithese vielen.

‘Waar wonen jullie?’ vroeg Delia.

‘Niet ver van de Oostpoort,’ zei George.

Tina, die al die tijd verveeld uit het raam had gestaard, keek op bij het horen van die naam. ‘Dat is vlakbij Maiershoven,’ zei ze.

‘Maiershoven?’ herhaalde George.

‘Daar woont mijn ex,’ legde Delia uit. ‘De vader van Tina. We gaan daar een week logeren.’

‘Dat is toch dat enorme landhuis, met die hoge muur om dat park heen?’ vroeg Manuel.

‘Dat klopt,’ zei Delia. ‘Daar heb ik bijna negen jaar gewoond. Tot de scheiding, nu vijf jaar geleden.’

‘We gaan ook weer in de stad wonen,’ zei Tina enthousiast. ‘Gelukkig maar. Ik haat dat stomme dorp!’

‘Gaan jullie weer bij je papa wonen?’ vroeg George.

Tina wierp een hulpeloze blik op haar moeder.

‘Nee, dat is voorbij,’ zei Delia. ‘Ik ga de komende week kijken of er een geschikt huis in de stad te huur of te koop is.’

‘Niets met de allure van Maiershoven,’ zei George.

‘Dat hoeft ook niet. Ik ben met weinig tevreden.’

‘Het moet wel een huis zijn met een wei, waar Morgenster kan staan,’ zei Tina.

‘Dat zit er niet in, liefje. Die moet gewoon op Maiershoven blijven en als je dan bij papa bent, kun je met Morgenster in het bos gaan rijden.’

Tina trok een gezicht als een oorworm. Op dat moment klonken er drie harde knallen en de koets begon hevig te slingeren.

‘Er wordt geschoten,’ zei Manuel verschrikt.

12 Delia keek uit het raam en zag de koetsier van de bok op de grond vallen. De paarden steigerden en de koets slingerde zo wild dat Tina van de bank schoof en tussen de benen van George op de vloer belandde, terwijl Delia in de armen van Manuel geworpen werd. De paarden hinnikten en de koets kwam tot stilstand. Tina begon te huilen. George hielp haar overeind, terwijl Delia weer op de bank ging zitten en naar haar keek. Tina zag lijkbleek. Ze wreef de plek waar ze haar arm had geschaafd. Het portier werd opengerukt. Delia draaide zich om en zag een fors gebouwde man, met lange, wilde, blonde haren en een baard. Hij had een pistool in zijn rechterhand, waarmee hij dreigend naar de inzittenden wees.

‘Allemaal uitstappen!’ commandeerde hij. ‘En handen omhoog!’

Delia zag achter hem nog drie mannen staan, die er allemaal even onguur uitzagen, met een pistool in de hand. Manuel sprong uit de koets en stak zijn handen in de lucht. Delia trok haar wijde rok bij elkaar en stapte uit. Daarna hielp ze Tina uit de koets. George volgde als laatste. De koetsier lag achter de koets en bloedde uit een wond in zijn borst. Hij bewoog niet meer. Zijn geweer was vlak naast hem op de grond gevallen. Tina zag hem en trok nog witter weg. Ze kokhalsde en wendde haar blik af. Een van de overvallers hield het gezelschap onder schot, terwijl de anderen de koets doorzochten en wat ze konden gebruiken in jute zakken gooiden. Het boek waarin Manuel had zitten lezen, verscheurden ze en gooiden de snippers op de grond. Ze trokken de bagageruimte open en namen de jassen van George en Manuel, de mantel van Delia en nog andere bezittingen mee. Daarna bevalen ze George en

Manuel alles uit hun zakken te halen, maar dat leverde niets op. Een van de mannen droeg Delia op al haar sieraden in de zak te gooien. Gelaten stond ze haar ringen, armbanden en zilveren collier af. De man nam Tina op en wees op de gouden, met briljanten versierde ring aan haar rechterhand.

‘Die heb ik van mijn vader gekregen,’ protesteerde Tina.

‘Wie is je vader?’ vroeg de man.

‘De baron van Maiershoven!’ zei ze fier.

‘Zo zo,’ zei de man en wisselde een blik van verstandhouding met de andere overvallers. ‘Dan heeft je vader zeker heel veel voor je over?’

‘Hij heeft alles voor me over,’ pochte Tina.

‘Dat dacht ik al,’ zei de overvaller. ‘Waar is hij nu?’

‘Thuis. Mag ik die ring houden?’

‘Goed. Hou hem maar om.’

‘Dank u wel,’ zei Tina beleefd.

De overvallers spanden de paarden uit en laadden hun buit erop. Ze raapten het geweer van de koetsier van de grond op en namen dat ook mee. Daarna bonden ze Delia, Manuel en George met de teugels van de koets tegen elkaar en sprongen op hun eigen paarden, de gestolen en beladen paarden meevoerend. Tina stond als aan de grond genageld en kon het allemaal niet bevatten. Op het laatste moment trok een van de mannen haar voor zich op zijn paard en verdween achter de anderen aan. Delia gilde en rukte aan de teugels waarmee ze aan de anderen vastgebonden was. Toen ze er eindelijk in slaagde zich te bevrijden, rende ze achter de overvallers aan, maar ze keek niet waar ze liep en viel languit op haar gezicht. George en Manuel hielpen haar overeind en hielden haar tegen toen ze weer weg wilde rennen.

‘Laat me los!’ riep ze.

‘Je haalt die paarden nooit in,’ waarschuwde George. ‘En als je dat wel zou lukken, zouden die kerels je neerschieten.’

Ze liet zich huilend in zijn armen vallen. Samen met Manuel probeerde hij haar te troosten.

‘Ze zullen losgeld vragen aan je ex-man,’ zei George, ‘en dan laten ze haar weer los. We kunnen echt niets doen.’

Delia ging op een omgevallen boomstronk zitten, af en toe nog nasnikkend.

‘Waar zijn we eigenlijk?’ vroeg Manuel zich af.

‘We kunnen niet ver van de stad af zijn,’ oordeelde George. ‘We zitten al midden in de Zuidelijke Heuvels. Zullen we proberen die kant uit te lopen?’

‘Oké,’ zei Delia gelaten.

Ze keken nog even in de koets, maar de overvallers hadden niets van waarde achtergelaten. Zwijgend liepen ze een tijdlang naast elkaar over de zandweg.

‘Als ze haar maar niets aandoen,’ verzuchtte Delia.

‘Ze laten haar heus wel weer los als je ex-man voor haar betaald heeft,’ probeerde George haar op te monteren, terwijl hij troostend zijn arm om haar schouders sloeg. In de verte klonk hoefgetrappel, dat hun richting uit kwam.

‘Ze komen terug,’ riep Delia opgewonden.

George klom een heuvel op en tuurde in de verte. ‘Het is een andere groep,’ stelde hij vast. ‘Een stuk of tien kerels, sommige met een geweer over de schouders.’

‘Soldaten?’ vroeg Delia hoopvol.

‘Nee,’ zei George, terwijl hij de heuvel weer afdaalde. ‘Het lijkt me eerder een andere roversbende. Ze voeren ook volgeladen paarden met zich mee. We kunnen ons beter verstoppen voordat ze ons vermoorden.’ Hij keek Delia aan. ‘En wat ze met jou zouden doen, daar wil ik liever niet aan denken.’

Ze gingen een eind van de weg af en verscholen zich achter struiken, waar ze de mannen nog net doorheen konden gadeslaan zonder zelf gezien te worden.

14 ‘Ze zien er inderdaad onguur uit,’ zei Manuel, toen de mannen buiten gehooraafstand waren.

‘Het zal de bende van Sartre wel zijn,’ veronderstelde George. Delia keek hem vragend aan. ‘Sartre is een beruchte bendeleider,’ lichtte hij toe. ‘De laatste tijd zijn er steeds meer overvallen. Daarom had onze koetsier ook een geweer bij zich. Niet dat dat hem iets geholpen heeft.’ Hij ging staan en hielp Delia overeind.

‘Ik ben blij dat jullie erbij zijn,’ zei ze. ‘Ik moet er niet aan denken dat ik hier moederziel alleen zou lopen.’

Hij keek haar zo ontwapenend lief aan dat ze impulsief haar armen om hem heen sloeg en hem een knuffel en een kus op zijn wang gaf. Hij bloosde ervan. Ze zag Manuel naar haar kijken en gaf ook hem een knuffel. ‘Jullie zijn fijne kerels,’ zei ze. ‘Allebei.’

Ze keken elkaar nog een moment aan en vervolgden toen hun weg.

Tina voelde overal pijn toen de man haar van het paard af duwde en ze op de grond viel. De wilde rit had haar de nodige blauwe plekken bezorgd en toen ze op de grond terechtkwam, bezeerde ze haar knie. Ze krabbelde overeind en probeerde haar tranen te bedwingen. Even verderop was een schuur, waar de andere drie de paarden naartoe drevén en hun buit eraf laadden.

‘Ga maar vast met haar de hut in, Jean,’ riep een van de mannen tegen haar ontvoerder. ‘We komen eraan.’

Naast de schuur was een blokhut waar Jean haar naar binnen duwde. ‘Ga zitten,’ commandeerde hij.

Ze ging maar gauw op de grond zitten, met haar rug tegen de muur, bang dat hij haar weer zou slaan en knijpen, zoals hij onderweg had gedaan als ze begon te spartelen of wilde gillen. Ze vond hem doodeng, met die wilde baard, die scheve tanden en dat alle kanten uitspringende haar. Zijn kleren zaten vol gaten en hij stonk naar zweet en modder. Hij had ook enge ogen, die haar op een vreemde manier aankeken en dan lachte hij gemeen, alsof hij van haar angst genoot.

De drie andere mannen kwamen de hut in.

‘Mooie buit, Lou,’ zei Jean.

De aangesprokene, de grootste en gemeenste van de vier, keek hem grijnzend aan. Hij had lange blonde haren, die als vuil stro over zijn schouders hingen. ‘Bedoel je die meid, Jean?’ vroeg hij. ‘Of wat we net in de schuur hebben opgeborgen?’

‘Allebei,’ zei Jean.

‘We moeten daar nog wel iets voor doen,’ zei Lou. ‘We trekken strootjes. Twee lange, twee korte. Wie de lange trekt, blijft hier om haar te bewaken. De andere twee gaan naar Maiershoven.’

‘Wat gaan jullie daar doen?’ vroeg Tina met een bevende stem.

‘Losgeld voor jou vragen, natuurlijk,’ zei Lou. ‘Als je papa heeft betaald, laten we je vrij. Eerder niet.’

De strootjes werden getrokken. Lou en Jean hadden een lange. Jean wendde zich tot Tina. ‘Geef me je ring,’ zei hij bars.

‘Ik mocht hem houden,’ protesteerde ze.

‘Mijn vrienden geven hem aan je vader,’ beloofde Jean. ‘Dat is het bewijs dat we je gevangen houden. Anders gelooft hij ons misschien niet. Hoe heet je eigenlijk?’

Ze noemde haar naam en deed met tegenzin de ring af. Jean gaf hem aan een van de andere mannen en ze vertrokken.

‘Moeten we je vastbinden?’ vroeg Lou aan Tina. ‘Of blijf je braaf daar zitten tot Luc en Marc terug zijn met het losgeld?’

Ze gaf geen antwoord. Jean stak een op de tafel staande kaars aan, terwijl Lou een fles wijn openmaakte. Ze dronken om beurten uit de fles en boden Tina ook wijn aan, maar dat sloeg ze af. Lou haalde dobbelstenen te voorschijn en ze dobbelden op de tafel. Ze dronken en lachten en leken haar vergeten te zijn. Voorzichtig stond ze op en sloop naar de deur, maar voordat ze die kon openmaken, had Lou haar al gegrepen.

‘Dat had je gedacht!’ snauwde hij. Samen met Jean bond hij met een touw haar polsen strak op elkaar en knoopte het andere eind aan de tafelpoot. Daarna gingen ze verder met dobbelen en drinken.

‘Het is verder dan ik dacht,’ merkte George op. ‘Misschien hadden we bij dat zijpad daarnet linksaf gemoeten en niet rechtdoor.’

‘Ik ken het hier,’ zei Delia. ‘Ik heb hier wel eens gelopen. Volgens mij zijn we er bijna.’ Ze liep een heuvel op en riep: ‘Ja hoor. Ik zie daar in de verte het torentje van Maershoven.’ Ze begon sneller te lopen. George en Manuel volgden haar, niet langer over het pad, maar tussen de bomen en struiken door. Al snel zagen ze de muur rond het terrein tussen de bomen door schemeren. Ineens bleef Delia staan.

‘Is er iets?’ vroeg George.

‘Het hek staat open. Dat vergeet hij anders nooit.’ Ze liep langzaam de oprijlaan op, gevolgd door de anderen.

‘De voordeur staat ook open,’ merkte George op.

Delia knikte en liep door.

‘Delia,’ fluisterde Manuel.

16 Ze volgde zijn uitgestoken vinger en sloeg haar hand voor haar mond. In het gazon lag de tuinman, die haar en Paul al die jaren had gediend, op zijn buik. Een hooivork stak rechtop in zijn rug. Haar knieën knikten en Manuel pakte haar arm omdat hij bang was dat ze zou flauwvallen.

‘Het huis is overvallen,’ fluisterde George. ‘Misschien door die bende die we net zagen wegrijden.’ Delia liep langzaam verder, in de richting van de voordeur. ‘Voorzichtig,’ fluisterde George. ‘We weten niet of er nog bandieten binnen zijn.’

‘Ik wil weten hoe het met Paul is,’ zei Delia en liep verder.

In de hal troffen ze een enorme ravage. Bloempotten en standbeelden lagen in scherven op de grond. Schilderijen waren van de muren getrokken en vernield. George liep de keuken in, ging snel weer terug en wilde Delia tegenhouden. Ze duwde hem opzij en zag de kok en zijn vrouw in een grote plas bloed op de keukenvloer liggen. George trok haar uit de keuken en sloeg zijn armen om haar heen. Ze wilde zich niet laten troosten, duwde hem weg en strompelde de trap op. In de gang boven lag Jacques, de butler, met een doorgesneden keel. Ze ging de slaapkamer van Paul in. Het was er net zo’n puinhoop als beneden, maar ze haalde opgelucht adem dat Paul niet tussen de kapotte meubels lag. Ze ging naar haar eigen slaapvertrekken, gevolgd door George en Manuel. De kamers waren nog precies zoals ze ze vijf jaar geleden had achtergelaten. Hij had er al die jaren niets aan veranderd, alsof hij nog steeds verwachtte dat ze terug zou komen.

‘Delia,’ fluisterde Manuel, ‘er komt iemand de trap op.’

Ze schrok op uit haar gepeins en hoorde stemmen die dichterbij kwamen.

‘Laten we ons verstoppen,’ fluisterde George. Delia keek om zich heen en zag de

hoge kast waarin ze altijd haar kleren had opgehangen. Ze had alles meegenomen, dus de kast was leeg. ‘Daarin?’ vroeg George. ‘Oké.’ Hij dook de kast in, gevolgd door Manuel, die Delia tussen ze in trok. Ze stonden tegen elkaar aangeporst. Manuel en George trokken de deuren dicht. Net op tijd, want de stemmen klonken ineens veel luider.

‘Hier zijn ze kennelijk niet geweest,’ zei een man.

‘Nee, en hier is ook niemand,’ zei een andere man. ‘Het huis is gewoon leeg.’

‘Die stemmen ken ik,’ fluisterde Manuel in het oor van Delia. ‘Dat zijn die kerels die ons overvallen hebben.’

‘Wat doen we nou, Luc?’ klonk de eerste stem weer.

‘Ik weet het ook niet meer, Marc,’ verzuchtte Luc.

George stond achter Delia, tegen haar aan gedrukt. Hij voelde de warmte van haar billen door haar rok heen en bedacht dat hij het onder andere omstandigheden best erotisch zou hebben gevonden. Maar nu had hij andere dingen aan zijn hoofd. Hij duwde de ene deur iets open en door de kier zag hij inderdaad twee van de overvallers.

‘Als haar vader is vermoord, kan hij geen losgeld betalen.’ zei Luc.

‘Nee, nogal logisch!’ reageerde Marc. ‘Dan hebben we niets meer aan dat meisje. We moeten Jean en Luc laten weten dat ze zich van haar kunnen ontdoen.’

Delia stond te trillen op haar benen. Hier stonden de schoften die haar dochter hadden ontvoerd en nu beraadslaagden ze hoe ze zich van haar konden ontdoen. Ze kon zich nauwelijks beheersen en stond op het punt de deur open te gooien en zich op die kerels te storten, al zouden ze haar vermoorden. Manuel, zijn buik stevig tegen de hare gedrukt, legde zijn hand op haar mond, omdat hij bang was dat ze zou gaan gillen. Voordat Delia zijn hand kon wegtrekken, klonken ineens voetstappen aan de andere kant van de kamer.

‘Laat vallen die pistolen!’ klonk een barse stem. ‘Ik heb jullie onder schot.’ Luc en Marc verstijfden. ‘Laat vallen!’ Ze lieten de pistolen los, die kletterend op de grond vielen. ‘Werken jullie voor Sartre?’ vroeg de man.

‘N-natuurlijk,’ stotterde Luc.

‘Dan moeten jullie weten wie ik ben. Iedereen in de groep van Sartre kent me.’ Luc en Marc keken elkaar onzeker aan. ‘Jullie zijn bedriegers,’ siste de man. ‘Jullie werken niet voor Sartre, anders hadden jullie geweten dat ik Michel Dulac ben.’

Luc en Marc leken te schrikken bij het horen van die naam. George zag dat Michel een forsgebouwde, lange man was. Hij had een smetteloos, lichtbruin pak aan. Niet van die vodden als hun overvallers droegen, of de kerels die ze onderweg waren tegengekomen.

‘We dulden niet dat anderen onder onze duiven schieten,’ zei Michel op een barse toon, ‘en zeker niet dat ze huizen leegroven, waar wij al geweest zijn. Voor zulke mensen kennen we geen genade.’

George zag dat Marc met zijn arm zwaaide. Gelijk schoot Michel op hem en Marc viel hevig bloedend en stuiptrekkend op de grond, terwijl er een mes uit zijn mouw viel. ‘Niemand bedreigt mij ongestraft!’ siste Michel.

Voetstappen kwamen snel dichterbij. ‘Alles onder controle, Michel?’ vroeg een van de mannen die de kamer in kwamen.

Luc stak zijn armen in de lucht. ‘Ik heb geen wapens meer bij me,’ zei hij. ‘Je wilt toch niet dat ze gaan vertellen dat Michel Dulac ongewapende mensen vermoordt?’

‘Wat deden jullie hier?’ vroeg Michel. ‘Ons onze buit afnemen, nadat wij het vuile werk voor jullie hadden opgeknapt?’

‘We hebben de dochter van de baron ontvoerd,’ zei Luc. ‘We wilden losgeld voor haar vragen.’

‘Je liegt!’ siste Michel.

18 ‘Marc heeft haar ring in zijn zak,’ zei Luc. ‘Daarmee wilden we naar de baron toe bewijzen dat we zijn dochter hebben.’

Michel bukte zich, pakte de ring uit de broekzak van Marc en bekeek hem. ‘Namaak!’ zei hij. ‘Een waardeloos prul!’ Hij gooide de ring op de grond, pakte een mes uit de hand van een van zijn bendeleden en liep ermee naar Luc.

‘We hebben de postkoets beroofd,’ zei Luc snel. ‘We hebben de buit in een schuur opgeborgen. Ik zal jullie wijzen waar jullie die kunnen vinden.’

‘Mensen die hun verhaal zo snel veranderen, zijn leugenaars,’ zei Michel.

Voordat Luc nog iets kon zeggen, sneed Michel hem de keel door. Daarna deed hij haastig een stap achteruit. ‘Jezus!’ riep hij. ‘Dat varken heeft allemaal bloed op mijn pak gespat! Zo kan ik me niet meer vertonen.’ Hij keek rond en zijn blik bleef op de klerenkast rusten. ‘Zitten daar geen mooie pakken in?’ vroeg hij zich af.

George verstijfde en hij beseftte dat Michel ze zou afslachten, zoals hij dat met Luc had gedaan.

‘Nee, Michel,’ zei een van de mannen om hem heen. ‘Dit was de kamer van de ex-vrouw van de baron. Die kast is leeg. De kamer van de baron is hiernaast, maar die hebben we een uur geleden in een puinhoop veranderd.’

‘Jullie kunnen je de moeite besparen,’ zei Michel, ‘om alles kort en klein te slaan in een huis dat we daarna in brand steken.’

‘We kunnen beter snel de boel in de fik steken en wegwezen,’ zei de man, ‘want de baron is ontsnapt.’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Michel.

‘We hadden hem vanmiddag toch vastgebonden in de bibliotheek. We wilden hem nu meenemen om losgeld te vragen van zijn rijke familie in Wenen.’

‘Dat weet ik,’ zei Michel ongeduldig. ‘Daarom zijn we hier. Maar hij is dus ont-snapt?’

‘Hij was niet meer in de bibliotheek,’ zei de man. ‘De touwen lagen er nog.’

‘Dan kunnen we inderdaad beter opschieten,’ zei Michel. ‘Anders staat dadelijk hoofdcommissaris Rekel met de hele politie van Wereldstad voor onze neus. We steken op verschillende plaatsen het huis in brand en dan gaan we er vandoor.’

Ze verlieten de kamer. George haalde opgelucht adem en opende de deur van de kast. Ze luisterden even, maar de stemmen en voetstappen verwijderden zich. Delia wurmde zich tussen de mannen uit, die daarna ook uit de kast stapten. Ze keek vol afschuw naar de op de grond liggende lijken van Luc en Marc. Ze bukte zich en raapte de ring op die Michel had weggegooid. ‘Die is van Tina,’ zei ze.

‘Hoe komen we hieruit?’ vroeg Manuel zich af. ‘Als we naar beneden gaan, zien ze ons de trap af komen en als we wachten tot ze weg zijn, staat het huis in brand en kunnen we er misschien niet meer uit.’

George opende de deur op een kier en snoof. ‘Ik ruik al een brandlucht,’ meldde hij. ‘Ik denk dat ze fakkels hebben.’ Delia en Manuel gingen achter hem staan. Er klonken opgewonden stemmen en George duwde de deur weer dicht, bang dat er iemand langs zou lopen en ze zou zien. Er klonk gestommel op de trap en de stemmen verwijderden zich. George deed de deur weer open en keek de gang in. Delia boog zich om hem heen en keek naar de vlammenzee links van haar.

‘Dat is de bibliotheek,’ fluisterde ze. ‘En in Pauls kamer is ook brand.’

‘Volgens mij zijn ze weg,’ zei George. ‘Zullen we naar beneden gaan?’ Ze liepen de gang in, maar voordat ze de trap konden bereiken, sloeg de brand in Pauls kamer over op het tapijt in de gang en binnen een paar minuten stond de trap in lichterslaai. Ze trokken zich terug in de slaapkamer van Delia en deden de deur dicht.

‘Als ratten in de val,’ vatte Manuel hun situatie samen. ‘Zijn er geen andere trappen?’

‘Nog twee,’ zei Delia. ‘Maar om die te bereiken, moet je eerst naar beneden of door die gang naast de bibliotheek.’

‘Onmogelijk,’ zei Manuel. ‘Dan verbranden we levend.’ Hij opende de kamerdeur en deed hem snel weer dicht omdat de vlammenzee de gang al had bereikt.

George keek Delia aan. ‘Voordat we hier omkomen,’ zei hij, ‘wil ik je even zeggen dat je de bijzonderste vrouw bent die ik ooit heb ontmoet.’

‘Voor mij ook,’ zei Manuel.

Delia keek van de een naar de ander en sloeg haar armen om ze heen. De hitte van het vuur drong door de deur heen. Ineens maakte Delia zich van ze los.

‘Wacht even,’ zei ze. ‘Er is nog een andere uitgang, die vanuit de kamer hiernaast te bereiken is. Ik weet niet of hij als nooduitgang is gebouwd of om geheime minnaars binnen te laten. Ik heb hem nooit gebruikt, maar ik had er wel een sleutel van.’

Ze liep naar het nachtkastje naast het bed, legde de ring van Tina erop en opende het laatje. Ze tastte erin en haalde er een grote sleutel uit. In haar opwindning vergat ze de ring mee te nemen. Ze liep, gevolgd door de anderen, naar de kamer daarnaast, die ze als zitkamer had gebruikt en trok een gordijn aan de muur open. Erachter zat een eikenhouten deur. Ze stak de sleutel in het slot en probeerde tevergeefs hem om te draaien. ‘Hij past niet,’ verzuchtte ze.

Ze hoorden een harde klap vanuit de slaapkamer. George ging kijken en deed snel de tussendeur weer dicht. ‘De deur naar de gang is opengesprongen,’ meldde hij. ‘Het bed en de klerenkast staan al in brand.’

Manuel nam de sleutel uit de trillende handen van Delia en morrelde ermee in het slot. Ineens kon hij hem omdraaien en de deur opentrekken. Erachter zag hij een stenen draaitrap naar beneden. Terwijl de vlammen aan de tussendeur likten en de hitte bijna ondraaglijk werd, gingen ze over de draaitrap naar beneden. Op de trap was het aardedonker. Op de tast en voorzichtig om niet te vallen, gingen ze naar beneden. Daar was een andere deur, die met twee grendels was afgesloten. George schoof de grendels weg en duwde de deur open. Ze tuimelden over elkaar heen naar buiten en renden weg. Het was inmiddels donker geworden. Toen ze bleven staan en omkeken, zagen ze dat het huis één grote vlammenzee was. Krakend begon de toren en de verdieping, waar ze zich net nog hadden bevonden in te storten. Ze renden verder en keken niet meer om.

Lou en Jean hadden een tweede en derde fles wijn opengemaakt en leeggedronken en nu waren ze aan de vierde bezig. Tina zat nog aan de tafelpoot vastgebonden en hield zich koest, want als ze kermde, schopten ze haar en lachten daar heel gemeen bij. De dobbelstenen waren allang op de grond gevallen, maar daar gaven ze niet om. Ze lachten en lalden.

‘Hee, kleintje,’ zei Jean en gaf een schop tegen haar been, ‘sta eens op.’ Ze ging staan en keek angstig van de een naar de ander. ‘Kom eens bij me zitten,’ zei Jean. Toen ze niet reageerde, greep hij haar beet en trok haar op zijn schoot. ‘Geef me eens een kusje,’ commandeerde hij.

Hij sloeg zijn arm om haar nek en trok haar hoofd naar het zijne. Zijn baard prikte tegen haar wang en zijn stinkende adem maakte haar misselijk. Ze probeerde zich los

te wurmen, maar hij hield haar stevig vast. Hij stak zijn hand ruw in de halsopening van haar jurk en tastte naar haar linkerborst. Ze probeerde hem af te weren en krakend begaf de stof het. Hij lachte en trok haar jurk aan flarden.

Lou lachte mee. ‘Maak haar niet helemaal stuk, Jean,’ lalde hij. ‘Ik wil ook nog wat aan haar hebben.’

De deur vloog open. Tina keek om en zag een vrouw in een korte, witte jurk, die de hut in stapte. Ze had tot over haar schouders golvende, kastanjebruine haren en felle, donkerbruine ogen. In haar rechterhand had ze een gespannen boog. Met de linker hield ze de pees vast. Uit de koker op haar rug staken nog meer pijlen. Lou en Jean staarden haar met open mond aan.

‘Geen beweging of ik schiet!’ dreigde ze.

Lou zag vanuit zijn ooghoek zijn pistool op de tafel liggen. Hij greep het en richtte, maar voordat hij de trekker kon overhalen, schoot de vrouw een pijl door zijn hart. Hij liet het pistool vallen, probeerde nog de pijl te pakken en viel rochelend van zijn stoel. Jean reageerde snel voor iemand die zoveel gedronken had. Hij greep zijn mes en zette dat op de keel van Tina, die hij tevens als schild gebruikte, want de vrouw had alweer een nieuwe pijl aangelegd.

‘Laat haar los!’ zei de vrouw.

‘Je hebt mijn maat vermoord!’ siste Jean. ‘Mij krijg je niet. Ik snij nog eerder haar keel door als je dichterbij komt.’

‘Niet doen, Jean,’ smeekte Tina.

‘Laat haar gaan, Jean!’ zei de vrouw, ‘en ik zal je leven sparen.’

‘Je hebt hier niks te gebieden,’ riep Jean. ‘Je hebt hier niks te maken.’

‘Ze is een kind, Jean.’

‘Echt niet,’ zei hij. ‘Ze heeft al tieten.’

‘Toch is ze een kind. Laat haar gaan en ik zal je niets doen.’

‘Als ik haar laat gaan, schiet je me neer, kreng. Ik vertrouw je niet.’

De vrouw liet de gespannen boog vieren. ‘Als ik mijn pijl en boog neerleg, laat je haar dan gaan?’

‘Oké,’ zei Jean. De vrouw legde haar pijl en boog op de grond. ‘Schop ze deze kant uit,’ dirigeerde hij, ‘zodat je ze niet snel kunt pakken.’ Ze deed wat hij vroeg. Hij lachte schamper. ‘Je bent stapelgek. Nu ben ik heer en meester van de situatie.’

Hij liet Tina los. Ze probeerde zo ver mogelijk bij hem vandaan te gaan, maar zat nog steeds met het touw aan de tafel gebonden. Met het mes voor zich uit stormde Jean op de vrouw af en wilde haar ermee neersteken, maar ze ontweek hem zodat zijn mes langs haar heen ging. Hij herstelde zich en draaide zich om, om haar opnieuw

aan te vallen, maar ze pakte razendsnel een pijl uit de koker op haar rug en toen hij opnieuw toe stootte, ontweek ze hem en gebruikte de kracht van zijn aanval om de pijl die ze in haar hand hield in zijn borst te stoten. Hij viel voorover en de pijl kwam er bij zijn rug weer uit.

Tina keek het met opengesperde ogen aan. Haar knieën knikten en ze wankelde. Toen de vrouw Jeans mes van de grond oprapte en ermee naar haar toeliep, deinsde ze terug. 'Wees niet bang,' zei de vrouw. 'Ik wil je alleen maar helpen.' Ze sneed het touw door waarmee de polsen van Tina aan elkaar gebonden waren.

'Wie bent u?' vroeg Tina, terwijl ze de vrouw hulpeloos aankeek.

'Ik heet Zoë,' zei de vrouw. 'Ik zal je in veiligheid brengen. Waar wil je heen?'

'Naar mijn vader,' stamelde Tina. 'We gingen naar hem toe, maar we werden overvallen en...'

'Vertel dat onderweg maar, lieverd. Waar woont je vader?'

'Op Maiershoven.'

'Dat weet ik wel te vinden.' Ze raapte haar boog en de pijl op. 'Kom, we blijven hier geen moment langer.'

22 Tina wierp nog een laatste blik vol afschuw op haar gedode kwelgeesten en liet zich aan de hand door Zoë meevoeren. Buiten stond een zwart paard, zonder zadel of teugels. 'Is die van jou?' vroeg Tina.

'Ja, dat is Boreas, mijn Arabier.'

'Ik heb ook een paard,' zei Tina, 'maar die is bij mijn vader.'

'Heb je wel eens zonder zadel gereden?' vroeg Zoë. Tina schudde haar hoofd. 'Ik zal je voorop nemen en je goed vasthouden,' beloofde Zoë. Ze tilde Tina op, en zette haar op de rug van Boreas. Daarna sprong ze lenig achter het meisje.

'Wel een beetje eng, zo zonder zadel en teugels,' zei Tina.

Zoë sloeg haar armen om het meisje heen. Door de flarden van haar jurk heen voelde Tina hier en daar de blote armen en handen op haar buik en flanken. Er ging een vreemde kracht van die handen uit, maar het beangstigde haar niet, nu ze wist dat Zoë haar alleen maar wilde helpen. Voor het eerst sinds de koets was overvallen, voelde ze zich weer veilig. Ze vleide zich tegen Zoë aan en ontspande zich.

'Wat was er gebeurd?' vroeg Zoë. 'Hoe kwam je daar terecht?'

Tina begon te vertellen, over het bezoek aan haar vader, de overval op de koets en hoe ze was meegenomen, terwijl haar moeder en die twee heren vastgebonden werden achtergelaten.

'Ik denk dat ik die koets heb gezien,' zei Zoë. 'Er lag een dode man naast in een koetsiersuniform. Verder was er niemand.'

‘Dan zijn ze ontsnapt,’ zei Tina hoopvol. ‘Misschien is mama al op Maershoven als we daar aankomen.’

Zoë drukte het meisje tegen zich aan. ‘Als ik niet toevallig door het raampje van die blokhut had gekeken, hadden die kerels vreselijke dingen met je gedaan,’ mijmerde ze. Tina knikte. ‘Je bent een knappe meid,’ zei Zoë. ‘Daar vallen kerels op. Maar niemand heeft het recht zich aan je te vergrijpen. Niemand!’

‘Weet ik,’ zei Tina. ‘Ze wilden losgeld van papa vragen. Er waren twee anderen, die naar Maershoven zijn gegaan. Daar zaten ze op te wachten. Maar toen moest ik van Jean op zijn schoot zitten en toen begon hij mijn jurk kapot te trekken.’

‘Als je in gevaar bent, roep je me maar,’ zei Zoë. ‘Dan kom ik je helpen.’

De muur en de ingang van Maershoven doemden voor ze op. De poort was gesloten. ‘We zijn er,’ zei Zoë. Ze sprong van het paard en hielp Tina af te stappen. ‘Je bent veilig, meisje.’

‘Ja, dankzij jou,’ verzuchtte Tina. Ze sloeg haar armen om Zoë heen en drukte zich innig tegen haar aan. Zoë streelde haar rug en gaf haar een kus op haar voorhoofd. ‘Je gaat toch wel mee naar binnen, hè?’ vroeg Tina.

Zoë keek een moment naar haar zoals ze daar stond in die gescheurde jurk en leek even na te denken. Toen knikte ze. Tina luidde de bel die naast de poort hing. Na een paar minuten kwam Jacques, de butler, die meestal ook als poortwachter fungeerde, en liet ze binnen. Hij nam Boreas van Zoë over en zei dat hij hem naar de stal zou brengen. Hij keek verbaasd naar de flarden die Tina droeg, maar hij vroeg niets en bracht ze naar binnen. Zoë keek naar de standbeelden in de hal, die Griekse Goden en Godinnen voorstelden en naar de schilderijen aan de muur. Ze zag een man van even in de veertig, gekleed in een geruit pak, de trap afkomen. Tina rende naar hem toe en hij sloot haar in zijn armen en tilde haar op.

‘Jeetje,’ zei hij toen hij haar weer had neergezet. ‘Hoe komt je jurk zo gescheurd?’ Hij zag Zoë staan en keek haar verbaasd aan.

‘Twee kerels wilden haar verkrachten,’ zei Zoë. ‘Dat heb ik verhinderd.’

‘Ze heeft ze allebei doodgemaakt,’ lichtte Tina toe.

‘Uit noodweer,’ vulde Zoë aan. ‘Ze wilden me vermoorden. Ik heet trouwens Zoë.’

Hij stak haar zijn hand toe. ‘Paul von Maershoven,’ stelde hij zich voor. Daarna wendde hij zich weer naar Tina. ‘Waar is mama?’ vroeg hij.

‘Ik dacht dat ze hier was,’ zei Tina en trok een sip gezicht. ‘Zijn er wel twee mannen geweest om losgeld voor me te vragen? Ze hadden mijn ring met die briljanten bij zich.’

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt,’ zei Paul. ‘Ik stel voor dat je even boven een andere jurk gaat aantrekken, want iedereen kan zo je borsten zien. Daarna wil ik het hele verhaal horen.’

‘Oké,’ zei Tina en liep de trap op.

Paul bood Zoë een stoel aan en ging tegenover haar zitten. ‘Ik ben je wel dank verschuldigd,’ zei hij. ‘Wat een schoften om een meisje van dertien te willen verkrachten!’

‘Ik was toevallig in de buurt,’ zei Zoë, ‘en ik hoorde vreemde geluiden uit die blokhut komen. Ik keek door het raam en zag dat ik snel moest ingrijpen.’

‘Heel moedig van je,’ zei Paul. ‘Ze hadden je wel kunnen vermoorden.’

‘Ik sta mijn mannetje,’ zei Zoë met een glimlach.

‘Kan ik je iets te drinken of te eten aanbieden?’

‘Ik zou eigenlijk wel iets lusten,’ gaf Zoë toe.

‘De tafel is gedekt. Ik had Tina en Delia al uren geleden verwacht. Ik begon me best ongerust te maken. Wil je met ons mee-eten? Dan kan ik ondertussen het verhaal horen.’

24 Tina kwam naar beneden in een lichtblauwe jurk met pofmouwen en veel kant. ‘Hij is te klein,’ klaagde ze. ‘Alles wat daar hangt, daar ben ik uitgegroeid. Dit is nog de beste.’

‘We gaan in de stad andere kleren voor je kopen,’ beloofde Paul. ‘Maar nu eerst eten.’

Aan tafel deed Tina haar verhaal, af en toe aangevuld door Zoë en onderbroken door vragen van Paul.

‘Ik snap toch niet waar Delia dan is gebleven,’ zei Paul tegen Zoë. ‘Jij had gezien dat er niemand meer bij die koets was, behalve die gesneuvelde koetsier?’ Ze knikte. Hij richtte zich naar zijn dochter. ‘En er waren twee mannen bij?’ Tina knikte. ‘Jee, ik hoop dat die te vertrouwen zijn. Weet je hoe ze heten?’

‘Manuel,’ zei Tina, ‘en die andere George. Ze wonen vlakbij de Oostpoort. Ze waren naar een congres in Wenen geweest, waar ze een toespraak hadden gehouden.’

‘Werken ze bij de universiteit?’ Tina haalde haar schouders op. ‘Ik zal morgen proberen meer te weten te komen. En misschien komt ze straks nog wel.’

Hij keek naar Zoë en voelde zich verward. Hij was één keer eerder in zijn leven zo’n mooie vrouw tegengekomen, op wie hij prompt smoorverliefd was geworden en dat was Delia. Hij zou doodongerust moeten zijn dat Delia onvindbaar was en toch kreeg hij hartkloppingen als Zoë naar hem keek. Waarschijnlijk was het omdat Delia en hij zo ver uit elkaar gegroeid waren. Hij had niet de illusie gehad dat ze zich deze week weer in zijn armen geworpen zou hebben. Het vuur van haar hartstocht was al

jaren geleden geblust en hij was een dwaas geweest dat hij al die jaren de weg terug voor haar opengehouden had. Het zou niet werken. Ze hadden te vaak de nagels in elkaars ziel gezet om nog op liefde te kunnen hopen.

‘Ik stel voor dat we morgen proberen iets naders te weten te komen,’ zei Paul. ‘Ik hoop dat jij daaraan wilt meewerken, Zoë. Als je dat wilt, kunnen we naar de plek gaan waar de koets is overvallen en naar de plek waar die schoften Tina heengebracht hadden. Of ben je bang dat je dat niet aankunt, Tina?’

Tina keek van haar vader naar Zoë. ‘Als Zoë meegaat, durf ik het wel,’ zei ze.

Zoë keek naar Paul en leek te aarzelen. ‘Ik zal je vreselijk dankbaar zijn als je dit nog voor ons wilt doen,’ zei hij. ‘Je kunt hier overnachten. Tenzij je andere verplichtingen hebt, natuurlijk.’

‘Oké,’ zei Zoë.

Tina vloog om haar nek en gaf haar twee dikke kussen op haar wangen. ‘Dank je wel,’ zei ze.

Paul keek het glimlachend aan. ‘Je bent een dappere meid,’ prees hij zijn dochter. ‘Andere meisjes zouden instorten als ze zulke vreselijke dingen hadden meegemaakt. Maar je hoeft ook nergens bang voor te zijn. Ik zal hoofdcommissaris Rekel vragen om politiebegeleiding.’

25

Zoë keek hem strak aan. ‘Dan ga ik niet mee,’ zei ze.

‘Waarom niet?’

‘Rekel zoekt me,’ zei ze. ‘Ik heb niets misdaan, maar hij zoekt me. Ik wil zeker niet in verband worden gebracht met twee gevallen van doodslag die hij me kan aanrekenen.’

‘Het was noodweer,’ zei Paul. ‘Tina was erbij en ze zal je verhaal bevestigen.’

‘Toch ga ik niet mee. Of alleen met jou en Tina.’

‘Dat is wel gevaarlijk met al die aanslagen de laatste tijd,’ zei Paul. ‘De bende van Sartre schrikt nergens voor terug. Maar om te voorkomen dat mijn dochter denkt dat ik een lafaard ben, zullen we zonder politie gaan.’ Nu was het Paul die van Tina twee dikke kussen kreeg.

‘Je kunt wel in de kamer van Delia slapen,’ zei hij tegen Zoë. ‘Die is al helemaal in gereedheid gebracht. Ik verwacht haar vanavond toch niet meer. En anders los ik dat wel op. Tina, het is nu echt bedtijd voor je. Misschien wil Zoë nog even met mij verder praten?’

‘Ik ben moe,’ zei Zoë. ‘Ik ga liever slapen.’

‘Dan zal ik je de kamer wijzen,’ zei Paul, duidelijk teleurgesteld.

‘Kan ik ook,’ riep Tina en rende voor ze uit de trap op.

Zoë keek naar de ruime kamer, waar een tweepersoonsbed stond en een klerenkast.

‘Die kast is leeg,’ zei Tina. ‘Mama had al haar kleren meegenomen naar Berkenheuvel.’ Ze keek naar het nachtkastje naast het bed en schrok. Ze liep er naartoe en pakte de ring die erop lag. ‘Papa,’ riep ze opgewonden. ‘Dat is de ring die die kerels hadden meegenomen.’

‘Welke kerels?’ vroeg Paul.

‘Die hier losgeld kwamen vragen voor mij. Zo konden ze bewijzen dat ze mij gevangen hielden.’

‘Er is hier niemand geweest, liefde,’ zei Paul. ‘Alleen de bakker en de slager. Verder is de poort de hele dag dicht geweest. We zullen ons hoofd er maar niet over breken hoe die ring hier komt. Morgen gaan we proberen de raadsels op te lossen en hopelijk is je moeder dan ook weer terecht.’

Tina schoof de ring aan haar vinger. ‘Oké,’ zei ze braaf.

26 Nadat ze het brandende en deels ingestorte Maiershoven achter zich hadden gelaten, namen Manuel en George Delia mee naar hun huis, waar ze wat tot rust zou kunnen komen. Ze verbaasde zich over de stapels boeken en vuile borden die ze in de huiskamer aantrof.

‘Ja, we moesten ‘s morgens vroeg weg toen we naar Wenen gingen,’ zei Manuel die haar wel zag kijken. ‘En we wisten natuurlijk niet dat we op de terugweg iemand zouden meenemen.’

‘En we zijn eigenlijk niet zo huishoudelijk,’ gaf George toe. ‘Als we geld hadden, zouden we een huishoudster nemen.’

‘En een groter huis,’ vulde Manuel aan. ‘Maar al ons geld gaat altijd op aan boeken.’

‘Ik zal jullie niet lang tot last zijn,’ beloofde Delia. ‘Misschien kan ik straks nog een plaatsje in de herberg vinden. Een probleem is alleen dat die boeven al mijn geld hebben gestolen.’

‘Je kunt hier rustig blijven slapen, hoor,’ bood George aan.

‘Hebben jullie dan een logeerbed?’

George en Manuel keken elkaar aan. ‘Ik slaap wel op de bank,’ zei Manuel.

‘En ik op het vloerkleed in de studeerkamer,’ vulde George aan.

‘Hebben jullie maar één bed?’

‘We hadden er nog één,’ zei George, terwijl hij op zijn hoofd krabde, ‘maar dat hebben we verkocht omdat we geld tekort kwamen voor die reis naar Wenen.’

‘Ik wil jullie niet in de problemen brengen,’ zei Delia. Ze keek van George, die links van haar op de bank zat, naar Manuel, rechts van haar. ‘Geef me eens een knuffel,’ zei ze. ‘Daar heb ik ontzettend behoefte aan.’

Ze schoven tegen haar aan en keken haar onzeker aan. Ze streelde de blonde krullen van George en gaf hem een kus op zijn mond. Met haar andere hand streelde ze de wang van Manuel, die haar vurige kussen in haar hals gaf. Ze schoven nog dichtertegen haar aan en begonnen haar te strelen. ‘Wat ben je mooi,’ fluisterde Manuel.

‘Wat ben je lief,’ fluisterde George.

Ze liet het over zich komen en genoot met volle teugen. Bijna vergeten gevoelens welden in haar op. In haar achterhoofd was een stemmetje dat zei dat ze moest treuren omdat ze niet wist wat er van haar dochter en van Paul geworden was, maar ze legde dat stemmetje het zwijgen op. Een niet in te dammen hartstocht nam bezit van haar.

‘Hoe groot is dat bed?’ vroeg ze, Manuel glazig aankijkend.

‘Groot genoeg,’ zei George.

De volgende ochtend ging Paul met Tina en Zoë te paard op pad. Paul en Tina keken vol bewondering hoe Zoë ongezadeld en zonder teugels op Boreas reed. Zoë had alleen oog voor Tina, die er vertederend lief uitzag, gezeten op de rug van Morgenster. Ze vonden de koets, maar hij was in de berm getrokken en het lijk van de koetsier was verdwenen. Daarna gingen ze naar de plek waar Tina gevangen was gehouden. De schuur was leeg en kennelijk had iemand de gestolen paarden en de rest van de buit meegenomen. In de blokhut lagen nog de lijken van Jean en Lou. Terwijl Tina haar blik afgewend hield, trok Zoë de pijlen uit hun borst. ‘Teveel mensen weten dat ik die pijlen gebruik,’ zei ze tegen Paul.

27

Er waren zoveel dingen die Paul haar zou willen vragen. Wie ze was en waar ze vandaan kwam. Waarom de politie haar zocht. Maar hij wilde het niet vragen waar Tina bij was. Hij zou haar nog wel eens alleen spreken. Tenzij ze gelijk weer zou vertrekken. Die gedachte stak als een angel in hem, want hij was net zo verliefd op haar als hij ooit op Delia was geweest. En Delia was voorbij.

‘We zijn eigenlijk niets wijzer geworden,’ zei Paul toen ze weer terug waren op Maiershoven.

‘Hopelijk kun je nog wat langer blijven, Zoë?’ Zoë keek hem aan en aarzelde.

‘Zal ik je het park laten zien?’ stelde Tina voor.

‘Oké,’ zei Zoë.

Hand in hand liepen ze over de smalle paden tussen de bomen en struiken door, tot ze bij een grote, door riet omzoomde vijver kwamen. ‘Mooi is het hier,’ zei Zoë, terwijl ze over het water uitkeek.

Tina ging tegenover haar staan en keek haar aan. Zoë glimlachte en stak haar armen uit. Tina sloeg haar armen om het middel van Zoë, drukte zich tegen haar aan en liet

zich meevoeren op een intens geluksgevoel. Zoë streelde haar rug en schouders en gaf kusje op haar blonde haren en haar wangen.

Tina keek haar teleurgesteld aan toen Zoë zich uit de omhelzing losmaakte. Zoë liet haar blik over het donkere water in de vijver glijden. 'Ik heb wel zin om te zwemmen,' zei ze. 'Jij ook?'

Zonder op een antwoord te wachten, liep ze naar de rand van de vijver en trok al haar kleren uit. Met open mond keek Tina naar haar. Zoe draaide zich half om en glimlachte. Daarna dook ze in het water. Tina liep naar de oever en tuurde gespannen naar het water tot ze het hoofd van Zoë weer zag opduiken. 'Het water is heerlijk,' zei Zoë. 'Kom er ook in.'

'Ik kan niet zwemmen,' zei Tina.

'Iedereen kan zwemmen. Kom, ik help je wel.'

Aarzelend begon Tina zich uit te kleden en liet haar kleren op die van Zoë vallen. Zoë zwom tot vlakbij de kant en liet haar blik over de tengere gestalte op de oever glijden. Tina sprong naar haar toe, maar miste haar. Ze gleed weg in een inktzwarte duisternis en spartelde wild tot ze de sterke armen van Zoë voelde die haar omhoog trokken tot haar hoofd weer boven het water uit kwam. Tina hijgde en keek Zoë verwilderd aan. 'Rustig maar, liefje,' zei Zoë. 'Er kan je niets gebeuren. Ik ben bij je.'

28

Tina keek verliefd in haar donkere ogen en opnieuw maakte een gelukkig gevoel zich van haar meester, terwijl Zoë haar naar zich toe trok en tegen zich aandrukte. 'Wat ben je lief,' fluisterde Zoë. Tina sloot haar ogen en tuitte haar lippen.

'Tina, ben je gek geworden?' klonk de barse stem van haar vader. 'Kom onmiddellijk uit dat water!'

Tina schrok zich dood. Ze sperde haar ogen open, zag het donkere water onder zich en zou kopje onder gegaan zijn, als Zoë haar niet stevig vastgehouden had. Ze zag haar vader op de kant staan. Hij keek haar woedend aan en gebaarde dat ze uit het water moest komen. Zoë zwom naar de kant, met haar arm om het middel van Tina en tilde haar op, zodat ze de uitgestoken handen van haar vader kon pakken. Paul trok haar op de kant en haalde opgelucht adem. Tina ging door de grond en durfde hem niet aan te kijken.

'Kleed je aan,' zei hij kortaf. Tina raapte haar jurk op van de grond en worstelde om het kledingstuk over haar natte lijf te trekken.

'Zijn jullie nou helemaal je verstand verloren?' vroeg Paul bits. Hij keek van zijn dochter naar Zoë, die nog tot haar schouders in het water bij de kant stond. 'Jullie hadden wel kunnen verdrinken. En er zitten hier grote karpers, die zo je hand afbijten.'

Tina trok haar schoenen aan en wierp een blik op Zoë, die niet bang voor karpers leek te zijn.

‘Ga direct naar je kamer en wacht tot ik naar je toe kom!’ zei Paul streng. ‘Ik bedenkenog wel wat voor straf ik je hiervoor zal geven.’

Tina wierp een hulpeloze blik op Zoë, die haar gelaten aankeek.

‘Kom eruit,’ zei Tina smekend, ‘voordat die karpers je pakken.’

Zoë zette zich af en sprong op de kant, waar ze ging zitten. Tina keek haar afwach-tend aan. ‘Doe maar wat je vader zegt,’ zei Zoë.

Tina knikte en liep met een gebogen hoofd in de richting van het huis. Paul keek naar Zoë zoals ze daar naakt voor hem zat en voelde zich verward. Hij was woedend dat ze zijn enige dochter aan doodsgevaar had blootgesteld, maar ze was ook de vrouw van zijn dromen en hij wilde haar niet tegen zich in het harnas jagen. Wat was ze ongelooflijk mooi en begeerlijk!

Ze keek hem onbewogen aan en leek zich niet in het minst te schamen voor haar naaktheid. ‘Zeg het maar,’ daagde ze hem uit. ‘Zeg het maar, hoe roekeloos ik ben geweest en dat ik het verantwoordelijkheidsgevoel van een kind heb!’

Hij slikte en wist niet wat hij moest zeggen. Ze keek hem strak aan. Hij slikte op-nieuw en liet zijn blik over haar lichaam glijden. Wat was ze mooi! Nog mooier dan Delia. ‘Ze... ze kan niet zwemmen,’ stotterde hij.

‘Ik wel,’ zei Zoë. ‘Ik zou haar niet laten verdrinken.’

Ze ging staan en keek hem strak aan. Ze was langer dan Delia, net zo groot als hij-zelf. Ze bleef hem aankijken en hij verloor zichzelf in haar wonderschone ogen. Hij was bereid voor haar alles op te geven, als ze de zijne wilde worden. Hij deed een stap in haar richting. ‘Niet doen!’ waarschuwde ze.

Maar zijn begeerte naar haar verlamde zijn wil en zijn verstand. Hij sloeg zijn ar-men om haar heen en trok haar tegen zich aan. Ze rukte zich los en gaf hem zo’n harde klap dat hij struikelde en languit achterover viel. Hij bleef een moment liggen, duizelig van de klap. Toen hij zich op zijn ellebogen oprichtte, zag hij nog net hoe ze haar jurk rechtrok over haar natte lijf. Daarna trok ze haar schoenen aan en liep weg zonder hem nog een blik waardig te keuren. Op een afstand volgde hij haar. Ze ging naar de stal, haalde haar paard eruit, sprong erop en reed langs hem heen, zonder naar hem te kijken. De butler liep achter haar aan en opende de poort voor haar.

De volgende ochtend was Delia wakker geworden in de armen van Manuel en Ge-orge die bloot aan weerskanten van haar lagen, op hun zij tegen haar aan. Langzaam kwamen de beelden boven van een wilde vrijpartij, waarin ze zich zonder enige rem-mingen had gestort, maar al snel werden die herinneringen overschaduwd door de beelden van de overval op de koets, de moord op de koetsier, de ontvoering van Tina en de gruwelijke gebeurtenissen op Maiershoven.

Manuel sliep nog, maar George was wakker. Hij zag dat ze haar ogen open had en glimlachte naar haar. Ze glimlachte flauwtjes terug. Hij kroop dichtert tegen haar aan, legde zijn hand op haar borst en streelde hem. Ze pakte zijn hand en duwde hem weg. ‘Oké,’ zei hij. ‘Sorry.’

‘Geeft niet,’ zei ze, ‘maar ik ben er nu niet voor in de stemming.’

Manuel werd wakker toen ze uit bed stapte. Hij ging zitten en keek hoe ze zich aankleedde. George ging ook zitten. ‘Heb je er spijt van?’ vroeg hij. ‘Dat je met ons naar bed bent gegaan, bedoel ik?’

Ze keek van de een naar de ander en schudde haar hoofd. ‘Het was heel fijn,’ zei ze, ‘en jullie zijn geweldige, lieve kerels, allebei. Maar ik wil weten hoe het met Tina en Paul is.’

‘Dat begrijp ik,’ zei George.

‘Ik ga naar Maierhoven,’ kondigde ze aan toen George en Manuel zich hadden aangekleed en zich bij haar in de huiskamer voegden.

‘Dan ga ik mee,’ zei George.

‘Ik ook,’ zei Manuel.

30 Ze wimpelde het voorstel af, maar ze hielden aan en na het ontbijt gingen ze gedrieën op pad. Ze liepen door de Oostpoort en namen de weg die ze naar Maierhoven voerde. Al in de verte zagen ze rookwolken die van het terrein opstegen. De poort was open en daarachter zagen ze mensen die emmers water uit de vijver door de voordeur naar binnen zeulden. Het gebouw was grotendeels ingestort. Op verschillende plaatsen kringelden rookwolken omhoog. Een man in een lange regenjas liep naar ze toe. Hij wreef zijn snor even op en nam ze door zijn bril zorgvuldig op.

‘Bent u hier bekend?’ vroeg hij.

‘Waarom wilt u dat weten?’ vroeg Delia.

‘Ik ben hoofdcommissaris Rekel en ik leid het onderzoek naar de aanslag.’

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Delia.

‘De bende van Sartre heeft het nu zelfs gewaagd een landgoed net buiten de stad aan te vallen en in brand te steken. Maar ik vroeg of u hier bekend bent.’

‘Ik ben de ex-vrouw van de baron. Heeft hij de aanslag overleefd?’

‘Dat weet ik niet. Misschien ligt hij nog onder het puin. Het kan nog dagen duren voordat we dat doorzocht hebben. We proberen er nu alleen voor te zorgen dat de brand wordt geblust en niet overslaat op het bos. Als uw ex-man is ontsnapt, heeft hij zich in ieder geval niet bij de politie gemeld.’

‘En onze dochter Tina? Ze is sinds gistermiddag spoorloos.’

‘Is me niets van bekend,’ zei Rekel. ‘Waarom bent u gisteren niet naar het bureau gekomen? En wat doet u hier nu, als ik vragen mag?’ Hij keek naar George en Manuel. ‘En wie zijn die heren?’

‘We waren gisteren getuige van de aanslag,’ zei George. ‘Samen met mevrouw.’

Rekel keek van de een naar de ander. ‘Dan moet ik jullie verzoeken mee te komen naar het hoofdbureau,’ zei hij. ‘Daar zal ik jullie verhoren en de verklaringen laten opschrijven. Ik wil dit tot op de bodem uitgezocht hebben.’

Op het bureau liet Rekel ze hun verhaal doen en onderbrak ze af en toe met vragen om nadere uitleg. ‘Een nogal fantastisch verhaal,’ concludeerde hij. ‘De bende van Sartre slaat altijd snel toe. Binnen een kwartier of korter hebben ze een huis leeggeroofd en in brand gestoken. Maierhoven is groter natuurlijk, maar het is zeer onwaarschijnlijk dat ze hun slag zouden slaan en uren later zouden terugkomen om het karwei af te maken.’

‘Gelooft u ons niet?’ vroeg Delia scherp.

Rekel wreef zijn snor op. ‘De ervaring leert dat onwaarschijnlijke verhalen soms de waarheid bevatten, terwijl voor de hand liggende verklaringen gelogen zijn. Ik moet dit zo grondig mogelijk onderzoeken. Ik zal jullie alle drie nu afzonderlijk verder laten verhoren. Dan kunnen we afstemmen of jullie dezelfde details verstrekken of dat de verklaringen elkaar tegenspreken.’

‘George en Manuel hebben hier niets mee te maken,’ zei Delia. ‘U hebt hun verklaringen en u kunt ze nu toch wel laten gaan.’

‘Ze zijn kroongetuigen in deze zaak, mevrouw. Net als uzelf. Ik vrees dat ik jullie nog even vast zal moeten houden.’

Hij liet Delia meenemen naar een kamer aan het eind van de gang. Terwijl de rechercheurs die haar verder zouden verhoren uit een andere kamer hun spullen pakten, zag ze haar kans schoon en ging er vandoor. Ze verborg zich in een steeg onder een zeil, terwijl de agenten die haar zochten, langs renden. Ze was net door de Oostpoort toen die op last van Rekel gesloten werd.

Tina zat op de rand van haar bed en staarde voor zich uit. Haar vader had haar een week kamerarrest gegeven omdat ze in de vijver had gezwommen. Ze had gevraagd waar Zoë was. Hij had alleen kortaf gezegd dat ze was weggegaan en had Tina op haar kamer achtergelaten. Hij begreep er niets van. Ze keek uit het raam, alsof ze verwachtte dat Zoë in de tuin op haar stond te wachten. Zoë zou wel niet meer terugkomen, had haar vader gezegd, maar dat weigerde ze te geloven. Zachtjes opende ze de deur van haar kamer, liep de gang in en luisterde bovenaan de trap. Haar vader

praatte in de hal met de butler. Ze zou niet ongezien langs ze kunnen glippen en toch wilde ze naar buiten. Zoë zou wel ergens op haar wachten.

Ineens kreeg ze een inval. Er was een geheime uitgang, die vanuit de werkkamer van haar moeder te bereiken was. Haar vader had hem een keer laten zien en gezegd dat ze die trap alleen mocht gebruiken als er brand was. Op haar tenen liep ze naar de slaapkamer van haar moeder en opende het laatje van het nachtkastje, maar de sleutel lag er niet. Zou haar vader hem verstopt hebben, om te verhinderen dat ze stiekem naar buiten zou glippen? Ze liep naar de kamer daarnaast en keek naar de deur achter het gordijn. Tot haar verbazing stak de sleutel in het slot en de deur stond op een kier. Ze deed hem verder open en huiverde toen ze de spinnenwebben en de duisternis daar beneden zag. Ze bedacht dat Zoë zich daar niet door zou laten tegenhouden en met knikkende knieën liep ze de wenteltrap af. Halverwege aarzelde ze. Het was pikdonker. Die keer met haar vader had hij een lamp bij zich gehad. Op de tast liep ze verder en zag toen een streepje licht onder zich. Ze liep verder en zag dat de deur naar buiten op een kier stond. Die hoorde met twee grendels gesloten te zijn. Ze duwde de deur verder open en knipperde met haar ogen voor het daglicht. Ze liep het park in, vastbesloten niet terug te gaan voordat ze Zoë gevonden had.

32

Delia kon haar ogen niet geloven. In de verte zag ze het torentje en het dak van Maershoven boven de muur uit. Het kon niet. Ze had het torentje zelf zien instorten tijdens de brand. Ze wreef haar ogen uit, maar ze bleef het huis zien, ook toen ze dichterbij kwam. De poort stond op een kier. Ze duwde hem open en zag Maershoven aan het eind van de oprijlaan in volle glorie voor zich. Nergens sporen van een brand. Aarzelend liep ze naar het huis. De tuinman was op het gazon bezig het gemaaid gras met een hooivork op een grote hoop te leggen. Hij zag haar en tikte tegen zijn pet.

‘Dag, mevrouw,’ zei hij. ‘Leuk u weer eens te zien.’

‘Is de baron er?’ vroeg ze.

‘Hij is niet weggegaan, mevrouw, dus hij zal wel ergens in huis zijn.’

Ze liep de voordeur in en zag de hal zoals hij er altijd uitgezien had, niet als een kapotgeslagen ravage. ‘Hallo?’ riep ze, terwijl ze verder liep.

De kok en zijn vrouw verschenen in de keukendeur en knikten naar haar. Jacques, de butler kwam de trap af lopen en begroette haar.

‘Is de baron er?’ vroeg ze.

‘Ik denk dat hij op zijn kamer is,’ zei Jacques. ‘Ik heb hem net nog gezien. Hij was op zoek naar juffrouw Tina.’

‘Is Tina hier?’ vroeg Delia gretig.

‘Sinds gisteren,’ zei de butler ‘Ik heb begrepen dat u haar was kwijtgeraakt. Ze zal wel blij zijn u weer te zien. Ik zal even kijken waar mijnheer de baron is.’ Ze knikte en hij liep de trap op, gevolgd door Delia.

Paul vroeg zich af waar Tina was. Niet op haar kamer. Misschien had hij haar te hard aangepakt en was ze weggelopen, maar Jacques had haar niet gezien, dus ze was niet de trap afgelopen. Ineens bedacht hij dat hij haar bij het vorige bezoek de geheime trap naar beneden had laten zien. Hij ging naar de kamer naast de slaapkamer van Delia en zag dat de deur open stond. Hij liep de draaitrap af om haar te zoeken.

Delia zocht samen met Jacques alle kamers af, maar Paul en Tina waren onvindbaar. Toen Delia in haar eigen slaapkamer uit het raam keek, zag ze Paul in het park lopen, in de richting van de vijver.

‘Ik begrijp er niets van,’ verzuchtte Jacques, die de kamer binnen kwam.

‘Ik ga wel even buiten kijken,’ zei Delia en liep de trap af.

Tina stond bij de vijver en keek naar het rimpelloze wateroppervlak. ‘Zoe!’ riep ze. ‘Zoe, waar ben je?’ Een beweging in het water trok haar aandacht en ze boog zich voorover om het goed te kunnen zien. ‘Zoe,’ riep ze weer. ‘Ben je daar? Kom uit het water en neem me mee. Ik wil hier niet blijven.’

33

Het water bewoog weer. Tina boog zich verder voorover. De kop van een karperschoot een stuk boven water uit. Ze schrok en maakte een onverhoedse beweging, waardoor ze struikelde en voorover in het water viel. Ze probeerde de kant te pakken, maar ze miste hem en gleed weg in het diepe, donkere water. In doodsangst begon ze te trappelen en ze kwam weer boven, maar toen ze wilde inademen, schoot haar hoofd weer onder het oppervlak en ze kreeg water binnen. Ze slaagde er opnieuw in haar hoofd iets boven water te krijgen. ‘Help!’ riep ze. ‘Zoë, help me!’

Ze ging weer kopje onder. Paul, die haar hulpgeroep had gehoord, zag nog even haar hand boven water uitsteken. Hij probeerde de hand te pakken, maar kon er net niet bij. Toen hij zich verder voorover bukte, schoot de graspol waarop hij stond los en hij viel voorover in het water. Tina kwam boven water, keek hem verbaasd aan en ging toen weer onder. Hij tastte in het water, maar vond haar niet en zelf slaagde hij er ook niet in boven water te blijven. Hij had nooit de moeite genomen te leren zwemmen en zijn zware kleren trokken hem naar beneden.

Tina was al half bewusteloos toen ze voelde dat ze werd beetgepakt. Ze dacht dat de karpers haar grepen en probeerde zich los te worstelen, maar sterke armen trokken

haar naar boven. Ze zag de lucht weer boven zich en hapte naar adem. Ze draaide haar hoofd om en zag dat het Zoë was, die haar naar de kant duwde en haar hielp erop te klimmen. Ze krabbelde overeind en draaide zich om. Zoë keek haar aan. 'Alles goed?' vroeg ze.

'Zoë,' stamelde Tina. 'Hij kan ook niet zwemmen. Red hem!'

Zoë aarzelde. Paul had haar beledigd en aangerand. Maar ze kon de smekende blikken van Tina niet weerstaan. Ze dook onder en in de diepte vond ze Paul. Ze duwde hem op de kant en dook toen gelijk weer onder water. Paul keek Tina glazig aan.

'Dat was Zoë,' zei Tina. 'Ze heeft eerst mij uit het water gehaald en toen jou.'

Ze keken over het water, maar Zoë kwam nergens boven.

'Waar is ze dan?' vroeg Paul.

Aan de overkant van het meer klonk geplons. 'Daar,' wees Tina. 'Ze gaat er daar weer uit.'

'Ik zie niks,' zei Paul. 'Dat was een karper, denk ik. Zoë was er helemaal niet. Ik heb jou er uitgehaald. Je moet die onzin over Zoë uit je hoofd zetten.' Tina wilde weglopen, maar hij hield haar tegen. 'Wat ga je doen?'

34 'Om het meer lopen, naar Zoë toe.'

'Zet haar uit je hoofd, Tina, als je ons niet allemaal in het ongeluk wilt storten!'

'Ik ga toch!' zei Tina en maakte een beweging of ze wilde wegrennen.

Paul greep haar ruw bij haar arm. 'Luister naar me,' siste hij, 'of...'. Hij hief zijn rechterhand op en ze kromp in elkaar.

'Als je haar slaat, vermoord ik je!' klonk bars de stem van Delia. Ze liep dreigend op Paul af. Hij liet Tina los en ze vloog in de armen van haar moeder. Delia knuffelde haar en streekte haar haren. 'Kom,' zei ze, 'dan gaan we naar huis.' Tina keek haar moeder aan en knikte. Ze gingen naar de stal en zadelden Morgenster en een ander paard. 'Wil je nog iets meenemen uit huis?' vroeg Delia.

Tina schudde haar hoofd. 'En die hoef ik ook niet meer,' bromde ze. Ze trok de ring die haar vader haar had gegeven van haar vinger en gooide hem in een hoek. Ze gingen de stal uit en bestegen de paarden. Paul kwam aanlopen en keek ze verslagen aan.

'Ik zal dat paard laten terugbrengen,' zei Delia. 'Morgenster houden we.' Zonder nog iets te zeggen, reden ze weg. De tuinman legde zijn hooivork neer en maakte de poort voor ze open. Ze reden snel door en zagen niet de mannen die zich achter de bosjes verborgen.

Toen Delia en Tina uit het zicht waren, stond Michel Dulac op en gaf de anderen een teken. 'Dat zijn de laatsten die er levend uitgekomen zijn, Henk,' zei hij tegen de man naast hem. 'We doorzoeken snel het gebouw, doden wie we tegenkomen, roven wat we kunnen gebruiken en steken dan het huis in brand.'

Zoë stond daar niet ver vandaan, verscholen tussen de struiken. Haar natte jurk plakte tegen haar lijf. Ze herkende Michel Dulac en Schele Henk, de belangrijkste handlangers van Sartre. Ze sprong op de rug van Boreas en reed weg.